

Đề bài:
***Thủy Tinh
nhớ lại
mối hận
thù xưa.***

Bài làm

Hồi ấy cách đây khoảng hai nghìn năm, vua Hùng Vương thứ mười tám có một người con gái nổi tiếng nét na, xinh đẹp tên là Mị Nương. Năm ấy vua loan truyền tin kén rể cho con gái yêu của mình.

Tin truyền đi khắp nơi, các chàng trai háo hức về cung xin được cầu hôn Mị Nương, nhưng vua chưa ưng ý ai. Ta chọn một ngày đẹp đến xin cầu hôn nàng. Nhưng lạ thay hôm ấy đứng trước bệ rồng, còn một người nữa cũng đến xin cưới Mị Nương. Hắn là Sơn Tinh ở vùng núi Tản viên. Hắn cũng rất tài giỏi, hắn vẫy tay về phía đông, phía đông nổi cồn bãi, vẫy tay về phía tây, phía tây mọc lên từng dãy núi đồi. Đến lượt ta, ta cũng tự giới thiệu về mình là Thủy Tinh sống ở vùng biển. Tài năng của ta cũng chẳng thua kém Sơn Tinh. Ta gọi gió, gió đến, hô mưa mưa về. Hai người cân tài cân sức xem chừng vua Hùng khó xử nên chưa nhận lời gả Mị Nương cho ai. Vua đã gọi các Lạc hầu đến để bàn bạc, ít sau đó vua phán rằng:

- Hai chàng đều vừa ý ta, nhưng ta chỉ có một người con gái, biết gả cho người nào? Thôi thì ngày mai, ai đem sính lễ đến trước, ta sẽ cho cưới Mị Nương về làm vợ.

Không để lâu ta liền hỏi ngay:

- Thưa ngài cho con biết sính lễ gồm những gì ạ!

Vua liền cho biết là *Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, mỗi thứ một đôi.*

Đối với ta đồ sính lễ ấy rất khó kiếm. Nhưng suốt đêm đó ta sai người bằng mọi cách tìm kiếm cho bằng đủ. Đến sáng ngày hôm sau, trời còn tờ mờ, ta cùng các lính hầu đem đồ lễ đến thành Phong Châu trong lòng ta tin chắc mình sẽ cưới được nàng Mị Nương xinh đẹp làm vợ. Nhưng thật quá bất ngờ Sơn Tinh đã rước nàng về núi rồi, lúc bấy giờ ta vô cùng đau đớn vì không lấy được người mình yêu.

Ta vô cùng tức giận, chẳng hề suy nghĩ liền cho quân lính đuổi theo cướp lại Mị Nương. Ta hô mưa, gọi gió làm giông bão cả đất trời – dâng nước lên cuộn cuộn quyết đánh Sơn Tinh để chiếm lại Mị Nương.

Cả thành Phong Châu chìm trong biển nước mênh mông. Hắn không chịu thua hóa phép đánh lại ta. Hắn ném đất, ngăn chặn dòng nước lũ. Ta cho nước sông dâng lên cao bao nhiêu thì hắn cũng dâng đồi núi lên bấy nhiêu. Ta không quản ngại huy động mọi lực lượng quyết đánh thắng hắn.

Nhưng ròng rã mấy tháng trời sắc hắn vẫn không hề lay chuyển mà ta thì sức đã kiệt. Cuối cùng ta đành rút quân về.

Từ đó, mỗi năm cứ đến dịp mùa hạ ta lại nhớ mối hận thù xưa không thể quên được. Càng nhớ tới nàng Mị Nương xinh đẹp thì lòng ta càng căm giận Sơn Tinh nên ta lại làm mưa to gió lớn dâng nước lũ để đánh hắn cho hả giận. Dầu biết rằng không thắng được hắn nhưng mối thù này không bao giờ xóa được trong tâm trí ta.